

ΟΜΙΛΙΑ ΣΤΟΝ ΑΓΙΟ ΙΕΡΟΜΑΡΤΥΡΑ ΧΑΡΑΛΑΜΠΗ - 10 Φεβρουαρίου
(Διά την Κυριακή 9/2/2020)

Από σήμερα εισήλθαμε στην κατανυκτική περίοδο του Τρωδίου, κατά την οποία η Εκκλησία, με τα Αγιογραφικά Αναγνώσματα και τους κατανυκτικούς ύμνους της περιόδου αυτής μας ενισχύει στους πνευματικούς αγώνες -εκτός άλλων στόχων- και για την απόκτηση των αρετών της ταπεινοφροσύνης, της υπακοής, της αγάπης, της αληθινής πίστης. Όλες αυτές οι αρετές, κοσμούσαν και τον Άγιο Χαραλάμπη, του οποίου τη μνήμη γιορτάζουμε από απόψε με τον Εσπερινό.

Ο Άγιος Χαραλάμης (ή Χαράλαμπος) γεννήθηκε στη Μαγνησία της Μικράς Ασίας (κοντά στην Έφεσο), το 89 μ.Χ. όταν ακόμη ζούσε στην Έφεσο ο Άγιος Απόστολος και Ευαγγελιστής Ιωάννης. Σε εκείνη την ευλογημένη περίοδο των Αποστολικών Πατέρων, των διαδόχων των Αγίων Αποστόλων, έζησε ο Άγιος Χαραλάμης 113 χρόνια έως το έτος 202. Αξιώθηκε να λάβει τη χάρη της Ιερωσύνης. Ως ιερέας ο Άγιος, στην πατρίδα του Μαγνησία, με την αγιότητα του βίου του και τον αποστολικό του ζήλο πολλούς ειδωλολάτρες έφερε στο Χριστό. Αυτό έγινε γνωστό στον ειδωλολάτρη Έπαρχο της Μαγνησίας, και στο διωγμό εναντίον των χριστιανών, που εξαπέλυσε ο αυτοκράτορας Σεπτίμιος Σεβήρος το έτος 202, συνελήφθη.

Υπέστη φρικτά βασανιστήρια για να αναγκαστεί να αρνηθεί την πίστη του στον Χριστό, σε τόσο προχωρημένη ηλικία. Όλα τα αντιμετώπισε με πίστη, εμπιστοσύνη στο Θεό, με υπομονή, με συγχωρητικότητα προς τους βασανιστές του και με ταπείνωση. Κατά τη διάρκεια των βασανιστηρίων, θαυμαστά γεγονότα συνέβαιναν· τυφλοί ανέβλεπαν, χωλοί περπατούσαν, δαιμονισμένοι ελευθερώνονταν από τα πονηρά πνεύματα, άρρωστοι από ανίατες ασθένειες θεραπεύονταν. Βλέποντας αυτά οι άνθρωποι, όλο και περισσότεροι πίστευαν στο Χριστό. Τότε κάποιος, έκπληκτος από τα θαύματα που έβλεπαν να επιτελεί ο Άγιος, τον ρώτησαν: "Εσύ είσαι ο Χριστός;" Ο Άγιος με απλότητα τους απάντησε: "Δούλος είμαι του Δεσπότη Χριστού και με τη χάρη Αυτού τελούνται τα θαύματα". Όταν, δε, ο Σεβήρος πληροφορήθηκε για τον Άγιο ότι πολλά θαύματα έκανε κάθε μέρα, είπε στον Άγιο: "Εσύ και νεκρόν, όπως άκουσα, μπορείς να αναστήσεις". Ο Άγιος, από τα κολακευτικά αυτά λόγια του αυτοκράτορα, ούτε για μια στιγμή δεν δέχτηκε λογισμό υπερηφανείας και αμέσως απάντησε: "Αυτό μόνον ο Δεσπότης Χριστός δύναται να το κάνει και όχι άνθρωπος".

Ταπεινό φρόνημα· αυτό είναι η βάση της αγιότητας. Να αισθάνομαι ότι εγώ είμαι δούλος Θεού. Από μόνος μου τίποτε δεν μπορώ να κάνω. Αν κάνω κάτι καλό, αυτό προέρχεται από το Θεό, σ' Εκείνον ανήκει η δόξα. "Μή ήμῖν, Κύριε, μή ήμῖν, ἀλλ' ἡ τῷ ὀνόματί σου δὸς δόξαν" (Ψαλμ. 113 [114],9), όπως λέγει και ο Ψαλμωδός. Αυτό το ταπεινό φρόνημα χαρακτήριζε τους Αποστόλους του Χριστού. Ας θυμηθούμε την αντίδραση των Αποστόλων Παύλου και Βαρνάβα στα Λύστρα, όταν μετά τη θαυματουργική θεραπεία του εκ γενετής χωλού, οι άνθρωποι θέλησαν να τους λατρεύουν ως θεούς! Οι Άγιοι Απόστολοι "ξέσκισαν τα ρούχα τους με αποτροπιασμό και φώναξαν· Άνθρωποι, τι είναι αυτά που κάνετε; Κι εμείς είμαστε άνθρωποι θνητοί σαν κι εσάς...στον αληθινό Θεό να στραφείτε" (Πράξ. 14, 15).

Είναι παράλογο, να παρακαλώ τον Θεό να με βοηθήσει σε μια ανάγκη μου, και όταν μου δώσει αυτό που του ζητώ, να θέλω να το παρουσιάσω στον εαυτό μου και στους άλλους σαν δικό μου κατόρθωμα! Είναι αχαριστία στο Θεό. Είναι σφετερισμός της δύναμης και της δόξας του Θεού. Και δυστυχώς, αυτό είναι εύκολο να συμβεί μετά από κάποια μεγάλη επιτυχία· ξεχνάει ο άνθρωπος τη βοήθεια του Θεού και αποδίδει την επιτυχία αποκλειστικά και μόνον στον εαυτό του! Σε έναν τέτοιο υπερήφανο άνθρωπο, ο Απόστολος Παύλος θέτει το ερώτημα: "Τι έχεις που να μη το έλαβες; Αφού το έλαβες από το Θεό, γιατί καυχάσαι σαν να μην το είχες λάβει ως δώρον;" (Α' Κορ.4,7).

Μια τέτοια εγωιστική συμπεριφορά προσβάλλει το Θεό, και έχει καταστρεπτικές συνέπειες για τον εγωιστή άνθρωπο. Το βλέπουμε στην περίπτωση του Ηρώδη. Ο Ηρώδης, διαβάζουμε στις Πράξεις των Αποστόλων (12, 21-23), ντυμένος με τη λαμπρή βασιλική στολή του, μίλησε κάποτε στο λαό του τόσο εντυπωσιακά, που όλοι ενθουσιάστηκαν και τον επευφημούσαν: "Θεός μιλάει κι

όχι άνθρωπος!" Και τι συνέβη; Αμέσως, επειδή δέχτηκε να δοξαστεί σαν θεός και δεν έδωσε την τιμή στο Θεό γέμισε σκουλήκια και πέθανε (βλ. Πράξ.12, 21-23). Όταν λοιπόν, νιώθουμε υπερηφάνεια από τους επαίνους των άλλων ή αυτοϊκανοποίηση για τις επιτυχίες μας, ας σκεφτόμαστε την κατάντια του σκουληκιασμένου Ηρώδη και να δίνουμε στο Θεό τη δόξα, όχι να αποζητούμε τον δικό μας έπαινο.

Όλα αυτά βέβαια δεν σημαίνουν ότι ο χριστιανός δεν θα αισθανθεί ικανοποίηση και χαρά, για κάτι που πέτυχε στη ζωή του, με προσπάθεια και αγώνα. Και βέβαια θα χαρεί ο μαθητής για την επιτυχία στις εξετάσεις του, ο επιστήμων για τα επιτεύγματά του, ο επαγγελματίας για την επιτυχημένη σταδιοδρομία του. Θα χαρεί, αλλά δεν θα παραλείψει να ευχαριστήσει το Θεό, που τον ικάνωσε να φθάσει στην ευχάριστη αυτή θέση. Ο χριστιανός κίνητρο στις επιδιώξεις του δεν έχει την ικανοποίηση του εγωισμού του, αλλά το πνευματικό του συμφέρον και την δόξα του Θεού. Αυτό ακριβώς μας προτρέπει ο Απόστολος Παύλος: "οτιδήποτε πράττετε, πρέπει να το κάνετε για τη δόξα του Θεού".

Αδελφοί μου, είτε να κατανοήσουμε όλοι μας ότι ο εγωισμός και υπερηφάνεια μας φέρνουν σε αντίθεση και με το Θεό και τους συνανθρώπους μας, όπως είδαμε και στη σημερινή Παραβολή του Τελώνου και Φαρισαίου. Είναι πολλαπλό το συμφέρον μας να ζούμε με ταπείνωση. Πρότυπό μας ο Άγιος Χαράλαμπος! Έτσι εξασφαλίζεται η ειρήνη της ψυχής μας, η αρμονική συμβίωσή μας με τους άλλους και η πλούσια Χάρη του Θεού στη ζωή μας, αφού "ό Θεός ύπερηφάνους αντίτάσσεται, ταπεινοίς δὲ δίδωσι χάριν" (Ιακ. 4,6).